

Mitä nainen voi tehdä?

Osa 2: Pohdintoja, miksi saatamme ymmärtää väärin Srila Prabhupadan naisiin liittyvät opetukset.
Visakha Dasi

Kirjoittanut: Visakha Dasi

Fotomakrografia: Art and Techniques (as Jean Papert)

Our Most Dear Friend: Bhagavad-gita for Children

Bhagavad-gita: A Photographic Essay, a visual guide to the world's greatest spiritual dialog

Bhagavad-gita: A Summary Study

Harmony and the Bhagavad-gita:
Lessons from a Life-Changing Move to the Wilderness

Five Years, Eleven Months and a Lifetime of Unexpected Love, a memoir

Omistettu Hänen Jumalaiselle Armolleen A. C. Bhaktivedanta Swami Prabhupadalle ja hänen seuraajilleen, anteliaille sieluille, jotka yrittävät ikuisesti herättää jumaluuden sisimmässämme.

Sisältö

Johdanto

1. Vaisnavi pelastaa epäpätevän bramiinin (vahvistusharhan mahdollisuus)
2. Voimakas tytär nuhtelee isäänsä (funktionaalisen takertuman haastaminen)
3. Vaimo kiroaa ylpeän bhaktan (tarkkaavaisuuden vinouman mahdollisuus)
4. Kahden rakastavaisen oppitunti (loogisen virhepäätelmän mahdollisuus)
5. Johtopäätös

Täydennys

Kiitokset

Kirjailijasta

Johdanto

Srila Prabhupada pyysi toistuvasti seuraajiaan lukemaan säännöllisesti hänen kirjojaan. Koska suurin osa meistä (hänen seuraajistaan) on vielä ehdollistuneita sieluja, saatamme ottaa mukaan lukemisprosessiin omat ehdollistumamme. Sen seurauksena meillä ei välttämättä ole Srila Prabhupadan kirjoista tasapainoista ymmärrystä. Tässä kirjasessa tarkastelemme muutamia tapoja väärinymmärtää hänen opetuksensa ja syitä, jotka kyseisiin väärinymmärryksiin johtavat.

1. Vaisnavi pelastaa epäpätevän bramiinin (vahvistusharhan mahdollisuus)

Mitä nainen voi tehdä? -teoksen johdannossa mainitsin, että yksi väärinymmärryksiin johtavista tekijöistä on miesten/naisten psykokulttuurinen dynamiikka, jonka vaikutuksesta miehillä on taipumus kokea itsensä ylivoimaisiksi naisten rinnalla ja naisilla taipumus mukautua miesten tahtoon. Nämä tekijät pyörivät alati naisten palvelusten ympärillä. Tämä dynamiikka voi aiheuttaa meille paikkaansa pitämättömiä ennakkokäsityksiä vastakkaisen sukupuolen älykkyydestä ja kyvyistä. Nämä ennakkokäsitykset voivat käynnistää vahvistusharhan.

Vahvistusharhan vuoksi suosimme tietoa, joka vahvistaa olemassa olevaa uskomusta, ja jätämme huomiotta sen vastaisia todisteita. Toimimme vahvistusharhan vallassa myös silloin, kun haluamme niin kovasti jonkin asian olevan totta, että kieltäydymme tutkimasta sitä objektiivisen näytön perusteella. Vahvistusharhat voivat johdattaa meidät muodostamaan virheellisiä tai epätasapainoisia päätelmiä.

Tarkastellaanpa Draupadin ja Aswatthaman tarinaa Srimad Bhagavatamin Ensimmäisessä laulussa.

Kuruksetran taistelun jälkeen Aswatthama, suuren bramiini Dronacaryan poika, hiipi Pandavien leiriin ja murhasi armottomasti Draupadin viisi nukkuvaa poikaa. Arjuna jahtasi ja nappasi Aswatthaman ja toi hänet surevan Draupadin eteen. Srila Prabhupada kommentoi tapahtunutta:

”Mutta kun Aswatthama tuotiin Srimati Draupadin eteen, tämä ei voinut olla osoittamatta hänelle bramiinille tai bramiinin pojalle yleisesti kuuluvaa kunnioitusta, vaikka olikin murheissaan poikiensa murhasta ja murhaaja seisoi hänen edessään. Tämä johtui Draupadin lempeästä naisen luonteesta. Naiset eivät ihmisluokkana ole pikkupoikia parempia, eikä heillä siksi ole samanlaista erottelukykyä kuin miehillä. Aswatthama oli osoittanut olevansa arvoton bramiiniksi ja Dronacaryan pojaksi, ja tästä syystä Herra Sri Krsna, suurin auktoriteetti, tuomitsi hänet, mutta Draupadi ei kuitenkaan lempeänä naisena voinut olla osoittamatta hänelle bramiinille kuuluvaa luonnollista kohteliaisuutta.

”Tässä slokassa käytetyt erityiset sanat vama-svabhava merkitsevät ’hyvä ja lempeä luonteeltaan’. Hyvä mies tai nainen hyväksyy mitä tahansa helposti, mutta tavallinen ihminen ei tee näin. Meidän ei kuitenkaan pidä luopua järkeily- ja erottelukyvystämme vain osoittaaksemme lempeyttä. Ihmisellä täytyy olla

hyvä erottelukyky ja hänen täytyy pystyä arvostelemaan asiat niiden ansioiden perusteella. Meidän ei pidä seurata lempeätä naisen luontoa ja hyväksyä väärää oikeaksi. Hyväluontoinen nainen saattaa kunnioittaa Aswatthamaa, mutta se ei merkitse, että Aswatthama todella olisi aito bramiini.” (SB 1.7.42, merkitys)

Srila Prabhupada selittää, että koska Aswatthama ei onnistunut käyttäytymään kuin bramiini, hänet voitiin poistaa ylevästä asemastaan bramiinina. Siitä syystä Herra Sri Krishna ja Arjuna olivat oikeassa tuomitessaan Aswatthaman. Srila Prabhupada painottaa, että Draupadin kaltainen hyvä nainen ei harkinnut asiaa pyhien kirjoitusten pohjalta vaan perusti toimintansa tapoihin tarjoten Aswatthamalle saman kunnioituksen kuin olisi tarjonnut hänen isälleen, huolimatta hänen hirmuteoistaan.

Srila Prabhupada kirjoittaa: ”Tästä kaikesta huolimatta Draupadi pyysi, että Aswatthama heti vapautettaisiin, mikä joka tapauksessa osoitti hänen hyvää luonnettaan. Se merkitsee, että Herran antaumukselliset palvojat pystyvät henkilökohtaisesti sietämään kaikenlaisia kärsimyksiä, eivätkä he silti koskaan ole itse epäystävällisiä kenellekään, eivät edes vihollisilleen. Sellainen on luonteeltaan puhdas Herralle antautunut sielu.” (SB 1.7.43, merkitys)

Srila Prabhupada puhui siis ensin negatiivisesti Draupadin arvostelukyvyn puutteesta tämän osoittaessa kunnioitusta Aswatthamalle, sitten hän ylisti Draupadia tämän poikkeuksellisen hyväntahtoisuuden vuoksi, kun tämä osoitti kunnioitustaan Aswatthamalle.

Tämä muistuttaa Kuruksetran taistelun alkua ajoista, jolloin kiintymyksestään perheenjäseniinsä ja kunnioituksesta korkeampiaan kohtaan Arjuna kieltäytyi taistelemasta ja pudotti jousensa maahan. Kritisoidakseen Arjunan näkemyksiä Srila Prabhupada kommentoi: ”Tämä on tyypillistä aineellista laskelmointia.” (BG 1.32-35, merkitys) Silti hän sanoi hieman myöhemmin: ”Tämä osoittaa hänen helläsydämisyytensä, joka johtui siitä, että hän oli suuri Herran palvoja.” (BG 1.45, merkitys)

Mitä tekemistä tällä siis on miesten, naisten ja vahvistusharhan kanssa? Katsotaanpa tarinaa ja siihen liittyviä Srila Prabhupadan kommentteja hieman tarkemmin.

Draupadin arvion mukaan Arjuna oli velkaa Dronacaryalle, koska Drona oli opettanut hänelle sotilastaiteen. Dronan poissaollessa hänen poikansa edusti häntä. Niinpä kunnioitusta osoitettiin hänen pojalleen Aswatthamalle siitä huolimatta, mitä Aswatthama oli tehnyt Draupadin perheelle. Lisäksi Draupadi koki musertavan menetyksen menetettyään kaikki lapsensa. Voisiko hän toivoa

samanlaista surua toiselle äidille? Ei voinut. Hän sanoi Arjunalle: ”Oi valtiaani, älä saata Dronacaryan vaimoa itkemään minun laillani. Minä suren syvästi poikieni kuolemaa, mutta hänen ei tarvitse jatkuvasti itkeä kuten minun.” (SB 1.7.47)

Molemmissa tapauksissa – niin Draupadin kuin Arjunan – Srila Prabhupada kritisoi terävästi maallista tunteilua ja ylistää heidän vaisnava-ominaisuuksiaan, lämminsydämisyyttä ja myötätuntoa. Liittyen Draupadin päätökseen säästää Aswatthaman henki Srimad Bhagavatam kertoo meille: ”Kuningas Yudhistira tuki täysin kuningattaren lausuntoja, sillä ne olivat uskonnon periaatteiden mukaisia ja oikeutettuja, kunniakkaita, armeliaita ja oikeudenmukaisia eikä niissä ollut petollisuuden häivääkään.”

Srila Prabhupada selittää: ”Maharaja Yudhistira, joka oli Dharmarajan eli Yamarajan poika, tuki täysin Draupadia tämän pyytäessä Arjunaa vapauttamaan Aswatthaman. ... Kiittämättömyyden osoittaminen tällaiselle hyväntahtoiselle perheelle ei olisi ollut moraalisesti lainkaan oikeutettua. Dronacaryan vaimoa, joka oli tuon suuren sielun toinen puolisko, täytyi kohdella myötätuntoisesti, eikä hänelle pitänyt aiheuttaa lisää surua tappamalla hänen poikansa. Tällainen on todellista myötätuntoa. Draupadin sanat olivat vailla petollisuutta, sillä kaikkia toimenpiteitä on tarkasti harkittava. Draupadi ymmärsi myös Aswatthaman äidille aiheutuvan murheen, sillä hän oli itse kokenut omien poikiensa kuoleman. ... Draupadi oli itse äiti, ja siksi hänen arvionsa Kripin murheen syvyydestä oli oikea. Hänen sanansa olivat myös kunniakkaita, sillä hän halusi osoittaa asiaankuuluvaa kunnioitusta suurelle perheelle.” (SB 1.7.49, merkitys)

”Nakula ja Sahadeva (kuninkaan nuoremmat veljet) sekä Satyavati, Arjuna, persoonallinen Jumala Herra Sri Krsna, Devakin poika, sekä naiset ja kaikki muut olivat yksimielisesti samaa mieltä kuninkaan kanssa.” (SB 1.7.50)

Aiemmassa kohdassa Srila Prabhupada kirjoittaa: ”Naiset eivät ihmisluokkana ole pikkupoikia parempia, eikä heillä siksi ole samanlaista erottelukykyä kuin miehillä... Meidän ei pidä seurata lempeätä naisen luontoa ja hyväksyä väärää oikeaksi.” (SB 1.7.42, merkitys) Tämä vaikuttaa selvästi nuhteelta, joka on kohdistettu Draupadin osoittamaa armollisuutta kohtaan, kun tämä säästi Aswatthaman. Tässä yhteydessä voimme kuitenkin ymmärtää, että Herra Sri Krishna Itse, samoin kuin Yudhistira Maharaja, Arjuna, Nakula, Sahadeva ja muut myöntivät Draupadin päätökseen. Srila Prabhupada kutsui Draupadia ”puhtaaksi Jumalalle antautuneeksi sieluksi” (SB 1.7.43, merkitys), ja itse Bhagavatam vahvistaa hänen lausuntojensa olevan ”uskonnollisten periaatteiden mukaisia ja oikeutettuja, kunniakkaita, armeliaita ja

oikeudenmukaisia eikä niissä ollut petollisuuden häivääkään.” (SB 1.7.49) Srila Prabhupada yhtyy tähän: ”Draupadin sanat olivat vailla petollisuutta, sillä kaikkia toimenpiteitä on tarkasti harkittava.” (SB 1.7.49, merkitys)

Krishna odotti Arjunan tappavan Aswatthaman tämän katalien tekojen vuoksi, mutta myös ettei hän tappaisi Aswatthamaa, koska tällä oli niin kunniakkaat vanhemmat. Arjunan täytyi ratkaista tämä ilmeinen ristiriita ja laatia toimintasuunnitelma. Meidänkin tulisi sovittaa yhteen näennäisesti eriävät, Draupadin käytökseen liittyvät näkemykset. Aineellisesta näkökulmasta katsottuna Draupadin (ja Arjunan) anteeksiantavaisuus osoittaa arvostelukyvyn puutetta, koska hän pohjaa kantansa maalliseen sosiaaliseen tapaan mieluummin kuin pyhiin kirjoituksiin. Henkisesti katsottuna Draupadin suurisydäminen myötätunto ja hämmästyttävä anteeksiantavaisuus ilmentävät ylimaallisia vaisnava-ominaisuuksia. Ne ovat Krishnan aidon palvelijattaren tuntomerkkejä.

Jos lähestymme tätä tarinaa Srimad Bhagavatamissa jollain tietyllä ennakoasenteella, niin kuulemme ainoastaan Srila Prabhupadan negatiiviset kommentit Draupadin käytöksestä – ja naisista yleisesti – ja sivuutamme ne suurenmoiset ominaisuudet, joita tämä vaisnavi ilmentää. Tai saatamme kuulla vain positiiviset huomautukset Draupadista ja olla välittämättä lausunnoista, joita Srila Prabhupada tekee maallisista naisista. Sen tyyppinen epätasapainoinen kuuleminen on vahvistusharhan ansiota.

Srila Prabhupada yrittää herättää meidät henkisesti opettamalla meille vastakohtaisuuksien ja ristiriitaisuuksien kautta; hän vertailee aineellista ja henkistä. Hän haluaa meidän tietävän, ettei aineellisella myötätunnolla ole arvoa (”aineellinen sääli, valitus ja kyyneleet johtuvat siitä, että meillä ei ole tietoa todellisesta minästämmme. ... Hukkuvan miehen puvun sääliminen on järjetöntä” BG 2.1, merkitys), joten hän puhuu aiheesta voimakkaasti. Hän kirjoittaa: ”Kaikkiällä maailmassa ihmisyhteiskunnassa on miljoonia ja miljardeja miehiä ja naisia, ja miltei kaikki ovat melko typeriä, sillä heillä on hyvin vähän tietoa henkisestä sielusta.” (SB 2.3.1, merkitys) Henkinen myötätunto sen sijaan on luonteenomaista aidolle bhaktalle. (Aito bhakta voi myös osoittaa aineellista myötätuntoa. Srila Prabhupada osoitti aineellista myötätuntoa esimerkiksi sanoessaan, ettei kenenkään temppelin läheisyydessä olevan tulisi nähdä nälkää, ja kun hän piti huolta sairastuneista seuraajistaan jne.)

Kun Prabhupada tekee ristiriitaisen lausunnon, ratkaisevaa on tarkastella hänen henkilökohtaista käytöstään ja muiden ihmisten kohtelua. Me emme yksinkertaisesti voi katsoa hänen sanojaan ja sivuuttaa hänen käytöstään.

Srila Prabhupadan esitys henkisestä elämästä on rikas ja vivahteikas, mutta meidän omat psykologiset ja kulttuuriset silmälappumme aiheuttavat meille harhan. Jäämme maallisten tai sentimentaalisten mielipiteidemme varaan sen sijaan, että turvautuisimme yliaistillisiin pyhiin kirjoituksiin. Meidän tulee kuulla Srila Prabhupadaa avoimin mielin ja sydämin sekä tiedostaa oma taipumuksemme harhoihin, sillä muutoin ehdollistumamme voivat latistaa Krishna tietoisuutemme ja kääntää kokemuksemme siitä pinnalliseksi ja vääristyneeksi. Kun niin tapahtuu, onnistumme tyhjentämään yliaistillisuuden käsityksen kaikesta sen kauneudesta ja uskon rikkaudesta.

2. Voimakas tytär nuhtelee isäänsä (funktionaalisen takertuman haastaminen)

Ensimmäisen osan Mitä nainen voi tehdä? -teoksen johdannossa mainitsin, että tullessamme Srila Prabhupadan liikkeeseen toimme mukana lukuisia kulttuurisia, yhteiskunnallisia, perinnöllisiä ja henkilökohtaisia oleksia siitä, miten miehet ja naiset voivat ja eivät voi toimia, tai mitä heidän pitäisi ja ei pitäisi tehdä. Tämä voi johdattaa meidät kognitiiviseen harhaan, jota kutsutaan funktionaaliseksi takertumaksi tai taipumukseksi nähdä yksilöillä (tai asioilla) vain yhdenlainen toiminto – se, jonka olemme oppineet liittämään heihin. Funktionaalinen takertuma voi estää meitä näkemästä henkilön (tai asian) kaikkia ominaisuuksia, mikä voi saada meidät jumittumaan jäykkiin malleihin. Mitä miehiin ja naisiin tulee, niin funktionaalinen takertuma voi aiheuttaa sen, että emme osaa nähdä naista muuna kuin äitinä tai avuliaana vaimona. Todellisuudessa hän voi olla vaikkapa hyvin taitava joogi, kuten Sati Srimad Bhagavatamin Neljännessä laulussa.

Bhagavatam kuvailee Satia, Herra Sivan vaimoa ja Dakshan tytärtä ”erittäin valaistuneeksi, kauniiksi ja siveäksi.” (SB 4.2.13, merkitys) Kun hänen isänsä pitää suurenmoisia uhrimenoja eikä kutsu niihin Herra Sivaa, Sati päättää osallistua ilman aviomiestään. On kuvailtu, että katsellessaan useiden puolijumalpariskuntien lentävän kohti uhrauspaikkaa hän tahtoo pukeutua omiin hepeneisiinsä ja osallistua juhliin. Srila Prabhupada kirjoittaa: ”Naisen luonto on sellainen, että hän haluaa koristautua koruilla ja hienoilla vaatteilla ja seurata puolisoaan seuraelämän tapahtumiin, tavata ystäviä ja sukulaisia ja nauttia elämästä tällä tavoin. Tämä taipumus ei ole epätavallinen, sillä nainen on aineellisen nautinnon peruseriaate. Sen vuoksi sanskriitin kielessä naista tarkoittava sana on stri, joka merkitsee ’sitä, joka laajentaa aineellisen nautinnon piiriä’. (SB 4.3.9, merkitys)

Satin aviomies, Herra Siva, tunnetaan parhaimpana vaisnavana. Häntä ei ollut kutsuttu uhrijuhliin aikaisemman, Dakshan kanssa käydyn yhteenoton vuoksi. Koettaessaan suostutella häntä Sati sanoo: ”Koska minä olen kuitenkin vain naisparka, en ole kehittynyt näin pitkälle transsendentaalisessa oivalluksessa. En tiedä todellisia faktoja. Olen kiintynyt synnyinkotiini ja tahdon nähdä sen. (SB 4.3.11, merkitys)

(Sivuhuomio: Myöhemmin huomaamme, että Sati käytti tätä lausuntoa juonenaan. Srila Prabhupada kirjoittaa: ”Sati ei itseasiassa tullut isänsä taloon ottaakseen osaa juhlatilaisuuteen, vaikka hän ennen saapumistaan vetosikin puolisoonsa ja sanoi haluavansa nähdä sisarensa ja äitinsä. Tämä oli vain veruke, sillä itseasiassa Sati elätteli mielessään ajatusta saada isänsä Daksa vakuuttuneeksi siitä, että oli hyödytöntä jatkuvasti kadehtia herra Sivaa. Tämä oli hänen tärkein aikeensa.” (SB 4.4.16, merkitys) Tämä tarina tarjoaa jälleen yhden esimerkin vahvistusharhasta, koska kuten Srimad Bhagavatam toteaa Satista: ”Tähän ajattelemattomaan tekoon [siihen, että Sati meni isänsä taloon vastoin puolisonsa tahtoa] oli syynä se, että hän oli heikko nainen.”(SB 4.4.3) Annammeko enemmän painoarvoa yhdelle hänen lausunnoistaan toisiin nähden?)

Vaikka Siva neuvoi Satia menemästä ja kieltäytyi itse lähtemästä mukaan, Sati matkusti isänsä luokse. Siellä Daksha ja muut miehet eivät toivottaneet häntä tervetulleeksi. Naiset kieltäytyivät seuraamasta miesten esimerkkiä. Srila Prabhupada kirjoittaa: ”Satin äiti ja sisaret eivät voineet seurata niitä, jotka eivät ottaneet Satia hyvin vastaan. Luonnollisen kiintymyksensä ansiosta he välittömästi syleilivät Satia kyynelsilmin ja täynnä rakkautta. Tämä osoittaa naisihmisten olevan erittäin helläsydämiä; heidän luontaista hellyyttään ja rakkauttaan ei voida keinotekoisesti hillitä. Vaikka läsnäolleet miehet olivat erittäin oppineita bramiineja ja puolijumalia, he pelkäsivät ylempäänsä, Daksaa, ja koska he tiesivät, että Satin toivominen tervetulleeksi herättäisi Daksassa tyytymättömyyttä, he eivät voineet ottaa Satia vastaan, vaikka mielessään halusivatkin niin tehdä. Naiset ovat luonnostaan helläsydämiä, kun taas miehet ovat joskus erittäin kovasydämiä.” (SB 4.4.7, merkitys) Veedisten uhrimenojen tarkoitus on kehittää viehtymystä ja rakkautta Herra Visnua kohtaan. Henkilö, joka on sellaisen rakkauden saavuttanut, pakostikin rakastaa ja kunnioittaa myös Visnun palvelijoita. ”Kun Sati näki isänsä toimittavan suuria uhrimenoja kunnioittamatta mahtavinta bhaktaa, herra Sivaa, hän oli erittäin vihainen. Tämä on paikallaan; on oltava vihainen, kun Visnua tai vaisnavaa loukataan.” (SB 4.4.19, merkitys)

Sati ryhtyi lausumaan Daksalle kovia argumentteja siitä, kuinka tämän tulisi kunnioittaa herra Sivaa. ”Koska Sati oli siveä nainen ja herra Sivan vaimo,

hänen velvollisuutensa oli osoittaa herra Sivan ylevä asema, ei vain tunteiden vaan tosiasioiden turvin. Herra Siva ei ole tavallinen elävä olento.” (SB 4.4.16, merkitys) Epäonnistuttuaan yrityksissään vakuuttaa isänsä Sati päätti lopettaa päivänsä. ”Sati päätti sen sijaan luopua omasta elämästään hyvittääkseen sen suuren synnin, johon hän oli syyllistynyt kuuntelemalla herra Sivaan kohdistettua pilkkaa. Tässä Srimad-Bhagavatamin kohdassa ilmaistu ohje on, että ei pidä mistään hinnasta suvaita sellaisen henkilön tekoja, joka parjaa tai pilkkaa auktoriteettia. Koska Sati oli Herran ulkoisen mahdin edustaja, hänellä oli vallassaan tuhota monia maailmankaikkeuksia, lukuisat Daksat mukaan luettuina, mutta säästääkseen aviomiehensä siltä syytteeltä, että tämä antoi Daksan surmaamisen vaimonsa Satin tehtäväksi, koska ei itse voinut surmata Daksa alemman asemansa vuoksi, Sati päätti luopua ruumiistaan. (Sb 4.4.17-18, merkitykset)

Sati istui joogisessa asennossa kaikkien edessä ja sytytti itsensä tuleen.

Srila Prabhupada kirjoittaa: ”Joko hän oli oppinut hiukan puolisoltaan tai oli valaistunut siitä syystä, että hän oli Daksan kaltaisen suuren kuninkaan tytär. Joogan täydellistymä merkitsee sitä, että elävä olento voi luopua ruumiistaan eli vapauttaa itsensä aineellisten elementtien ruumiillistumasta toiveensa mukaisesti.” (SB 4.4.24, merkitys)

Takaisin funktionaaliseen takertumaan. Tämän tarinan alussa Sati oli kuin tavallinen nainen, joka halusi pukeutua ja ottaa osaa sosiaaliseen tapahtumaan. Opimme kuitenkin, että hän jätti kehonsa oman tahtonsa mukaisesti eli oli siis täydellistynyt joogan harjoittamisessa. Tässä kappaleessa häntä kutsutaan ”suureksi sieluksi” (SB 4.4.29, merkitys), ja Herra Siva itse kutsuu häntä ”palvonnannarvoisimmaksi”. (SB 4.3.24) Funktionaalisen takertuman seurauksena voimme olla sokeita sille, mitä nainen voi tehdä.

3. Vaimo kiroaa ylpeän bhaktan (tarkkaavaisuuden vinouman mahdollisuus)

Yllämainituissa historioissa on joitain esimerkkejä ristiriitaisista opetuksista, joista kukin palvelee tarkoitustaan. Samalla tavalla Srila Prabhupadan lausunnot, henkilökohtainen esimerkki ja naisiin liittyvät tunnetilat vaihtelevat ja voivat joskus vaikuttaa ristiriitaiselta. Nämä ilmeiset ristiriitaisuudet saattavat johtaa meidät ymmärtämään hänen opetuksensa väärin.

Mitä teemme ristiriidoille? Yksi asia on, että meidän tulisi olla varovaisia välttääksemme jotain sellaista, mitä kutsutaan tarkkaavaisuuden vinoumaksi eli

taipumukseksi kiinnittää huomiota joihinkin asioihin samalla sivuuttaen toiset. Toisin kuin taipumus tasapuolisesti analysoida kaikkea informaatiota löytääksemme siitä oleelliset asianhaarat, tarkkaavaisuuden vinouma on usein tiedostamaton taipumus. Sen vallassa käsittelemme ainoastaan osan saatavilla olevasta tiedosta, ja se on seurausta asemastamme aineellisen luonnon laatuja alaisuudessa. Parvatin ja Citraketun tarina on esimerkki tarkkaavaisuuden vinoumasta.

Tässä on tekstejä Srimad-Bhagavatamista Srila Prabhupadan merkityksineen, jotka selittävät tilannetta:

(a) ”Matkatessaan tällä tavoin hän kohtasi sattumalta herra Sivan, joka syleili Parvatia siddhojen, caranoiden ja suurten tietäjien muodostaman seurueen ympäröimänä. Nähdessään herra Sivan tuossa tilanteessa Citraketu nauroi hyvin äänekkäästi, mutta Parvati vihastui kuninkaalliseen ja kirosi hänet.” (SB 6.17, tiivistelmä)

(b) ”Merkityksenä on, että Jumaluuden Ylin Persoonallisuus halusi viedä Citraketun Vaikunthalokalle niin pian kuin mahdollista. Herran suunnitelmana oli, että Parvati kiroaisi Citraketun Vrtrasuraksi, jotta tämä seuraavassa elämässään voisi nopeasti palata kotiin, takaisin Jumaluuteen.” (SB 6.17.4-5, merkitys)

(c) ”Aviomiehen ja vaimon välisessä suhteessa oli luonnollista, että herra Siva syleili Parvatia; tässä ei ollut mitään erityistä nähtävää Citraketulle. Siitä huolimatta Citraketu nauroi äänekkäästi nähdessään herra Sivan tuossa tilanteessa, vaikka hänen ei olisikaan pitänyt tehdä niin. (SB 6.17.45, merkitys)

(d) ”Tuntematta herra Sivan ja Parvatin kyvykkyyttä Citraketu arvosteli heitä voimallisesti. Hänen lausuntonsa eivät olleet lainkaan miellyttäviä, ja sen vuoksi jumalatar Parvati puhui hyvin vihaisena seuraavasti Citraketulle, joka luuli hallitsevansa aistinsa herra Sivaa paremmin.” (SB 6.17.10)

(e) ”Vaikeutena oli, että tultuaan Herra Visnun, Sankarsanan, suureksi palvojaksi Citraketu oli jossain määrin ylpeä siitä, että hän oli saanut osakseen Herra Sankarsanan suosion, ja hän luuli siksi, että hän voisi nyt arvostella ketä tahansa, jopa herra Sivaa. Tällaista ylpeyttä ei siedetä bhaktassa milloinkaan. Vaisnavan tulee olla aina hyvin nöyrä ja sävyisä ja osoittaa muille kunnioitusta.” (Sb 6.17.10, merkitys)

(f) ”Citraketu luuli hallitsevansa aistinsa paremmin kuin herra Siva, vaikka tämä ei tosiasiaassa pitänytkään paikkaansa. Kaikkien näiden seikkojen vuoksi äiti Parvati oli aikalailla vihainen Citraketulle.” (SB 1.17.10, merkitys)

(g) ”Äiti Parvati oli oikeutettu rankaisemaan Citraketua, sillä Citraketu arvosteli häpeämättömästi korkeinta isää, Mahadevaa, joka on tässä aineellisessa maailmassa ehdollistuneiden elävien olentojen isä.” (SB 6.17.15, merkitys)

(h) ”Äiti Parvati puhui Citraketulle aivan samoin kuin äiti, joka sanoo tuhmalle lapselleen: ”Rakas lapseni, rankaisen sinua, jotta et tekisi enää mitään tällaista.” (SB 6.17.15, merkitys)

(i) ”Siten äidin velvollisuutena on kurittaa rakasta poikaansa, jopa Korkeimman Herran ollessa kyseessä. Äiti Durgalla oli oikeus rankaista Citraketua.” (SB 6.17.15, merkitys)

(j) ”Srila Visvanatha Cakravarti Thakura huomauttaa, että Maharaja Citraketun joutumista Parvatin kiroamaksi tulee pitää Herran armona. Herra halusi Citraketun palaavan Jumaluuteen niin pian kuin mahdollista, ja sen vuoksi Citraketu saattoi loppuun kaikki menneiden tekojensa vastavaikutukset. Herra, joka on läsnä jokaisen sydämessä, toimi Parvatin sydämen välityksellä ja kirosi Citraketun tehdäkseen lopun kuninkaan kaikista aineellisista vastavaikutuksista.” (SB 6.17.17, merkitys)

Yllä mainittujen perusteella on ylenpalttisen selvää, ettei Citraketun olisi pitänyt kritisoida Herra Sivaa, että Citraketu oli ylpeä ja että Krishna Itse, toimittuaan Parvatin sydäimestä käsin, organisoi Citraketun kirouksen. Tässä vaiheessa tarinaan tulee enemmän sävyjä, kun Herra Siva ei hyväsky Parvatin kiroavan Citraketua.

(a) ”Näin herra Siva yritti vakuuttaa vaimolleen, Parvatile, että kirouksen langettaminen Citraketun päälle ei ollut kovinkaan järkevää.” (SB 6.17.34-35, merkitys)

(b) ”Nämä olivat ystävien välisiä piloja; mitään vakavaa ei tapahtunut, minkä vuoksi Parvatin olisi pitänyt kirotta Citraketu. Kuultuaan herra Sivan ohjeet Parvati oli varmastikin hyvin häpeissään kirottuaan Citraketun demoniksi. Äiti Parvati ei kyennyt ymmärtämään Citraketun asemaa, ja sen vuoksi hän kirosi kuninkaan, mutta kun hän ymmärsi herra Sivan ohjeet, hän oli häpeissään.” (Sb 6.17.34-35, merkitys)

Kuinka Parvati olisi voinut tehdä virheen kirotessaan Citraketun, jos Krishna kerran inspiroi häntä sydäimestä käsin toimimaan niin? Pitääkö meidän kiinnittää huomiota niihin moniin vakuuttaviin perusteluihin, joilla Parvatin toimia puolustetaan, vai siihen kritiikkiin, joka noihin samoihin toimiin kohdistuu? Jotenkin Parvatin olisi pitänyt ja samalla ei olisi pitänyt kirotta Citraketua.

”Mutta kumpi on oikein?” kysymme. Jopa aineellisessa kontekstissa voi ilmaantua vaikeita tilanteita, joissa meidän täytyy valita kahden vaihtoehdon väliltä, jotka ovat oikein toisesta perspektiivistä, mutta väärin toisesta. Kuten sanonta kuuluu: ”Suo siellä, vetelä täällä.”

Henkisesti tiedämme, että Herran ja Hänen bhaktojensa leikkejä tulee lähestyä varovasti, huolellisesti ja rakastavalla antaumuksella. Koska Herra on samanaikaisesti ja käsittämättömällä tavalla yhtä ja eri energioidensa kanssa, ”Materialistinen käytös ei voi mahdollisesti joustaa transsendentaaliseen itsevaltaan...” (Sri Bhaktisiddhanta Sarasvati, Sri Brahma Samhita Johdanto). Tämän maailman rajoihin sidottu maallinen mielemme ei voi ymmärtää, kuinka sellaiset ilmeiset vastakohtat kuin kiroaminen ja kiroamatta jättäminen voivat olla samanaikaisesti totta.

Sellainen käsittämättömyys voi ylittää ymmärryksemme, koska ”Hyvyyden ilmenemismuodon hallitsema saa oppineen bramiinin kehon. Se on melko ylevää, sillä hän voi vähitellen ymmärtää Jumalan. Kiihkeyden ja tietämättömyyden ilmenemismuodoissa kukaan ei voi ymmärtää Jumalaa.” (Herra Kapilan Opetukset, teksti 14, merkitys.) Toisin sanoen, jos hyväksymme opetuksen tarinan yhdeltä laidalta, mutta hylkäämme toiselta, johtune se aineellisten luonnonlaatuun vaikutuksesta. Tuo vaikutus voi johtaa tarkkaavaisuuden vinoumaan: kiinnitämme huomiota tarinan yhteen aspektiin ja sivuutamme toisen. Itseasiassa Bhagavatam vahvistaa ja tarjoaa meille arvokkaita oppitunteja eri näkökulmista.

Kuten Srimad.Bhagavatam, samoin Srila Prabhupadan lausunnot, esimerkillinen käytös ja naiseen liittyvät asenteet voivat vaikuttaa vaihtelevan suuresti ja olla jopa keskenään ristiriidassa, mutta ehkäpä se onkin meidän musta-valkoinen tapamme ajatella, joka estää meitä näkemästä yhtenäisyyden hänen lausuntojensa, esimerkkinsä ja asenteidensa takana.

4. Kahden rakastavaisen oppitunti (loogisen virhepäätelmän mahdollisuus)

Urvasin ja kuningas Pururavan historiasta Srimad-Bhagavatamin Yhdeksännestä ja Yhdennessätoista laulusta opimme, että seksuaalinen viehtymys varjostaa Puruvaran ajattelua. Urvasi käyttää teräviä sanoja yrittäessään puhdistaa hänen mielensä ja ajan myötä vaikuttaakin siinä onnistuvan. Kuunnellessamme tätä tarinaa saatamme päätyä loogiseen virhepäätelmään naisista. Omien tunnelastiemme horjuttamina ja valmiiden kaavojen mukaisia ratkaisuja etsiessämme saatamme vetää virheellisiä johtopäätöksiä kahdesta erillisestä asiasta, jotka ovat samanlaisia jollain tavalla, mutta eivät suinkaan kokonaan.

Tässä on yksinkertainen esimerkki tästä tietäntyyppisestä loogisesta virhepäätelmästä, jota tarkoitan:

Vihreät mangot ovat mangoja. (totta)

Vihreät mangot ovat happamia. (totta)

Kypsät mangot ovat mangoja. (totta)

Siitä syystä kypsien mangojen täytyy olla happamia. (väärin)

Tarinan edetessä taivaallinen ilotyttö Urvasi ja maallinen kuningas Pururava viehättyivät toisistaan ja aloittivat seksuaaliseen suhteen maan päällä. Sitten Indra, taivaan kuningas, alkoi kaivata Urvasia hoviinsa ja solmi salaliiton muiden kanssa, jotta saisi Pururavan pettämään Urvasille tekemänsä lupauksen. Kun lupaus rikkoutui, Urvasi jätti Pururavan. Hänen poissaolostaan suuresti häiriintynyt Pururava yritti kaikin keinoin voittaa hänet takaisin. Nähdessään, että Pururava haaskasi elämänsä kiintymyksensä vuoksi, Urvasi koetti auttaa häntä päästämään irti puhumalla hänelle teräviä sanoja naisen luonnosta. Hän sanoi: ”Naiset ovat armottomia ja viekkaita. He eivät voi sietää vähäisintäkään loukkausta. Omaksi nautinnokseen he voivat tehdä mitä tahansa jumalatonta, ja siksi he eivät pelkää tappaa edes uskollista aviomiestään tai veljeään.” (SB 9.14.37)

Epäonnistuttuaan toistuvasti yrityksissään saada menetetty rakkautensa takaisin Pururava lopulta ymmärsi maallisen kiintymyksen turhuuden. ”Koska sallin älykkyyteni laskea tyhmäksi ja koska epäonnistuin kontrolloimaan aistini niin suuri hämmennys ei mene pois mielestäni, vaikka Urvasi itse antoi viisaan lausuntonsa hyvin puhutuin sanoin.” (SB 11.26.16)

Kuningas Pururava ymmärsi, että Urvasia ei voinut syyttää hänen kivustaan. Loppujen lopuksi hän oli itse virheellisesti ajatellut Urvasia pelkkänä henkilökohtaisen nautintonsa kohteena ja oli siitä syystä kärsinyt luonnon lakien mukaisen reaktion. Pururava hyväksyi, että hän oli loukkaaja koettaessaan hyväksikäyttää Urvasin kehoa. Joka virheellisesti ajattelee Herran

harhaanjohtavan energian olevan olemassa omien mielihalujensa tyydyttämiseksi saa varmuudella aikaan vyöryn aineellisia pelkoja ja ahdistusta päänsä sisällä. Pururava sanoi: ”Mitä eroa on tavallisella madolla ja henkilöllä, joka koittaa nauttia tästä ihosta, lihasta, verestä, lihaksista, läskistä, luuytimeistä, luista, ulosteesta, virtsasta ja rähmältä tehdystä aineellisesta kehosta? (SB 11.26.21)

Kommentoidessaan tätä tarinaa Srila Prabhupada kirjoittaa: ”Jokainen, joka ei ole kohonnut henkiseen tietoisuuteen, on ehdollistunut ja langennut, puhumattakaan sitten naisista, jotka eivät ole yhtä älykkäitä kuin miehet. Naisia verrataan *sūdrin ja vaiśyoihin (striyo vaiśyās tathā sūdrāḥ)*. Henkisellä tasolla, Krsna-tietoisuuden tasolle kohottuaan, jokainen on kuitenkin samalla tasolla, niin mies, nainen, sudra kuin kuka tahansa muukin. Urvasi, joka oli itse nainen ja joka tunsu naisten luonnon, sanoi naisen sydämen olevan muussa tapauksessa kuin viekkaan ketun sydän. Jos mies ei pysty kontrolloimaan aistejaan, hän joutuu tuollaisten viekkaiden kettujen saaliiksi. Jos mies pystyy kuitenkin hallitsemaan aistinsa, on mahdotonta, että hän joutuisi viekkaiden kettumaisten naisten uhriksi. (SB 9.14.36, merkitys)

Jos kehitämme kyseisen tarinan perusteella negatiivisen käsityksen naispuoleisista bhaktoista, olemme tehneet loogisen virhepäätelmän. Se näyttää tällaiselta:

Materialistiset naiset ovat naisia. (totta – he ovat henkisiä sieluja naisten kehoissa)

Materialistisilla naisilla on kavala kettumainen sydän. (usein totta)

Bhakta-naiset ovat naisia. (totta – he ovat henkisiä sieluja naisten kehoissa)

Siitä syystä bhakta-naisilla on kalava kettumainen sydän. (väärin)

Itseasiassa naispuoliset bhaktat ovat vaisnavia; he ovat ominaisuuksiltaan erilaisia sekä materialistisista miehistä että naisista. Toisin sanoen henkisen opettajan käskyjen seuraaminen hillitsee mielen saastuneet toiminnot.

Hankimme asteittain henkistä ymmärrystä ja kehitämme taipumustamme palvella Herraa epäitsekkään rakastavasti. Jonain päivänä se tulee kantamaan Jumalan rakkauden hedelmää.

Siltä, joka omistautuu Herran ja Hänen palvelijoidensa palvelukseen, ei tuhoudu pelkästään typeryys, pelko ja tietämättömyys, vaan hän saavuttaa korkeimman onnen, kuten Herra Krishna Itse varmistaa Bhagavatamin Kymmenennessä laulussa. Hän kertoo, kuinka gopien tulee hyväksyä oma palveluksensa korkeimpana palkintona antaumuksestaan Hänelle, sillä mikään ei tuo niin paljon onnellisuutta ja tietoa kuin antaumuksellinen palvelu.

Bhaktat, olivatpa he miehiä tai naisia, tarjoavat turvapaikan henkilöille, jotka pelkäävät lankeavansa surkeaan tilaan. Krishna itse sanoo: ”Minun bhaktani ovat totisesti palvottavia alttarihahmoja ja jokaisen todellinen perhe; heistä jokainen on oma yksilönsä, eivätkä lopulta eroa Minusta.” (SB 11.26.34) Bhakta-naiset ja materialistiset naiset eivät ole sama asia. Srila Prabhupadan sanoin: ”Henkisellä tasolla, Krishna tietoisuuden tasolle kohottuaan, jokainen on kuitenkin samalla tasolla, niin mies, nainen, sudra kuin kuka tahansa muukin.” (SB 9.14.36, merkitys)

1. Johtopäätös

Valitettavasti harhat ja virhepäätelmät voivat johtaa huonoihin ratkaisuihin, väärin arvioihin ja kurjiin asenteisiin. Kyseiset asenteet voivat itsestään jatkaa olemassaoloaan jopa päinvastaisten todisteiden ilmaannuttua, ja kokonaiset yhteisöt saattavat vahingoittua. Voimme yksinkertaisesti sanottuna kuunnella ja katsella maailmaa virheellisten päätelmien ja ennakkoluulojen värittämien linssien läpi. Nämä harhat ovat rippeitä ehdollistuneilta ajoiltamme ennen Krishna tietoisuutta.

Ongelman ydin on, että olemme ehdollistuneita sieluja. Meidän on tarkoitus vapautua ehdollistumistamme kuulemalla ja laulamalla, muistamalla ja palvomalla Krishnaa. Mutta kun emme tee näitä aktiviteetteja puhtaasti, teemme niitä omalla ainutlaatuisella sekoituksellamme henkistä harjoittamista ja ehdollistumaa. Srila Prabhupada kirjoittaa: ”On erilaista antaumuksellista toimintaa, kuten kuuleminen, laulaminen, muistaminen, palvominen, rukoileminen, palveleminen ja kaiken uhraaminen, ja jokainen niistä voidaan jakaa kolmeen eri laatuluokkaan. On olemassa kuulemista intohimoisuuden, tietämättömyyden, sekä hyvyyden laadun vallassa. Samoin on myös laulamista tietämättömyyden, intohimoisuuden tai hyvyyden laadun vallassa jne. (SB 3.29.10, merkitys)

Luonnonlaaduista vaikutteita saanut kuuleminen tarkoittaa sitä, epäonnistumme kuulemaan täysin ja tasapainoisella tavalla. Mikä ratkaisuksi? Huomata, että antaumuksellinen palveluksemme on vielä ehdollistunutta, ja taistella tietoisesti ehdollistumia vastaan. Srila Prabhupada rohkaisi meitä kohoamaan ainakin hyvyyden luonnonlaadun tasolle ja sitten kohoamaan täysin laatujen yläpuolelle. Epäonnistuessamme tässä saatamme omaksua monenlaisia asenteita ja käytöstapoja, koska meihin vaikuttaa epätasapainoinen ymmärrys. Meidän on aika tulla tasapainoisiksi, mutta se ei yleensä ole helppoa. Se vie aikaa, vaatii toistuvaa ja kokonaisvaltaista kuulemistä sekä avointa sydäntä ja

jatkuvaa ponnistelua. Jos kuitenkin yritämme tällä tavoin, tulee yrityksestä itsestään menestyksemme.

Pitäkäämme sitoumuksemme henkiseen edistykseen elossa. Ei anneta hienojakoisesta ja ei-niin-hienojakoisten aikeiden harhauttaa meitä. Jos pysyttelemme oppivaisella mielellä, pääsemme taianomaiseen henkisen ihmetyksen, oivalluksen ja ilon ihmeelliseen maailmaan.

Täydennys

Ei ole kauankaan, kun matkaileva saarnamies tuli Alachuaan ja mainitsi erään merkityksen, jonka koin olevan epätasapainoinen. Tuo Srila Prabhupadan kommentaari oli: ”Tästä käy ilmi se miehen ja naisen välinen ero, joka vallitsee jopa elämän korkeammissa asemissa – itse asiassa jopa herra Sivan ja hänen vaimonsa välillä. Herra Siva saattoi ymmärtää Citraketua erinomaisesti, mutta Parvati ei. Siten jopa elämän korkeammissa asemissa mies- ja naispuolisen henkilön ymmärryksessä on ero. Voidaan ehkä selvästi sanoa, että naisen ymmärrys on aina miehen ymmärrystä alhaisemmalla tasolla. Länsimaissa ollaan nyt kiihtyneitä sen puolesta, että miestä ja naista tulee pitää tasaveroisina, mutta tästä säkeestä käy ilmi, että nainen on älyltään miestä vähäisempi.” (SB 6.17.34-35)

Tasapainottakaamme siis tuo lausunto Srimad-Bhagavatamin toisten lausuntojen kanssa:

Sallikaa minun tietää, missä on tuo kaunis nainen, joka pelastaa minut aina kun olen hukumassa vaaran valtamereen. Antamalla minulle terävää älykkyyttä joka askeleella hän aina pelastaa minut.

MERKITYS

Hyvän vaimon ja terävän älykkyyden välillä ei ole mitään eroa. Se, jolla on terävä älykkyyden, voi harkita asioita kunnollisesti ja pelastaa itsensä monista vaarallisista olosuhteista... Mikäli mies kuitenkin saa siveän vaimon, joka on hyväksytty uskonnollisella avioitumisrituaalilla, vaimo voi olla suureksi avuksi, kun miestä uhkaavat elämän monet vaaralliset tilanteet. Todellisuudessa tuollaisesta vaimosta voi tulla kaiken hyvän älykkyyden lähde. Mikäli miehellä on tällainen hyvä vaimo, perheen omistautuminen Herran antaumukselliseen palveluun tekee kodista todella grhasta-ashraman eli henkiseen kehitykseen omistautuneen kodin. (SB 4.26.16, säe ja merkitys) ...Miehellä, jolla ei ole siveää ja uskonnollisin periaattein hyväksyttyä vaimoa, on aina hämmentynyt älykkyyden. (SB 6.26.17, merkitys)

Vaimon katsotaan sen vuoksi olevan inspiraation lähde, ja hänen tulee pitää aviomiehensä älykkyys hyvässä kunnossa, jotta he voivat yhdessä harjoittaa perhe-elämän toimia esteittä. (SB 6.27.2, merkitys)

Srimati Vindhyavali sanoi: Oi Herrani, Sinä olet luonut koko maailmankaikkeuden nauttiaksesi omista leikeistäsi, mutta tyhmit ja yksinkertaiset ihmiset ovat väittäneet omistavansa tuon aineellisen nautinnon. ...
MERKITYS

Bali Maharajan vaimo, joka oli hyvin älykäs, kannatti puolisonsa vangitsemista ja syytti Balia siitä, että tämä ei ollut älykäs, koska oli väittänyt omistavansa Herran omaisuutta. (SB 8.22.20, säe ja merkitys)

Ja esimerkki Srila Prabhupadan omasta elämästä: ”Alex ja hänen vaimonsa tulivat vierailulle Srila Prabhupadan luokse kertoakseen hänelle aktiviteeteistaan... Hänen Jumalainen Armonsa rohkaisi heitä... ”Tämä on älykkyyttä – yritä viedä Krishna-tietoisuutta eteenpäin ajan ja olosuhteiden mukaisesti. Sinun täytyy nähdä, millä tavalla he pystyvät hyväksymään sen. Vaimosi on ymmärtänyt – todella älykäs tyttö. Dadami buddhi-yogam tam. (BG 10.10 Niille, jotka ovat aina omistautuneet palvelemaan Minua rakastavasti, Minä annan ymmärryksen, jolla he voivat tulla Minun luokseni.” (TKG’s Diary, heinäkuussa 1977)

”Keskuudestaan he valitsivat temppelepresidentiksi Guru dasan, koska hän ja hänen vaimonsa Yamuna olivat kaikista aktiivisimpia saarnaajia. Itseasiassa Yamuna teki yhtä paljon tai jopa enemmän kuin aviomiehensä. Vaikka yleensä oli presidentin tehtävä suositella uusia bhaktioja kasteelle, Prabhupadalla oli niin paljon uskoa Yamunan mielipiteeseen, että pelkästään hänen neuvostaan hän hyväksyi kolme uutta bhakta-tyttöä Ranskasta oppilaikseen.” (Servant of the Servant, TKG, 9)

Visala das: ”Toin vaimoni Bombayhin kanssani ja sanoin Srila Prabhupadalle hänen kuullensa: ”Srila Prabhupada, brahmacarit ovat vuosia jollain lailla kritisoineet naisia sanoen heitä vähempiälyisiksi, heidän aivojaan pienemmiksi, heitä himokkaammiksi, sellaisia asioita. Onko se totta?” Ja Srila Prabhupadan vastaus oli: ”Laulat Hare Krishnaa ja vaimosi laulaa Hare Krishnaa. Missä tässä on kyse vähempiälyisyydestä?” Muistan lukeneeni Caitanya-caritamrtasta Prabhupadan merkityksestä, että ”Naiset tässä liikkeessä saarnaavat. Siitä syystä he ovat yhtä hyviä kuin veljensä.” Sitten sanoin Srila Prabhupadalle: ”Srila Prabhupada, ymmärtääkseni aviomies on henkisen opettajansa edustaja ja vaimo aviomiehensä edustaja. Srila Prabhupada, pitäisikö hänen tehdä kaikki, mitä pyydän?” Ja Srila Prabhupada vastasi: ”Ja sinun pitäisi olla niin röyhkeä?” (Following Srila Prabhupada DVD, 1.3.1974)

Kiitokset

Kirjailija tarjoaa sydämelliset kiitoksensa kaikille bhaktoille ja erityisesti erinomaiselle kustannustoimittajalleen, Kaisori Devi Dasille.

Kirjailijasta

Visakha Dasi on ollut Srila Prabhupadan oppilas vuodesta 1971. Yhtenä Srila Prabhupadan virallisista valokuvaajista hän matkusti Srila Prabhupadan kanssa USAssa, Kanadassa, Euroopassa ja Intiassa. Hän on kirjoittanut monia artikkeleita Back to Godhead -lehteen sekä viisi kirjaa. Lisäksi Visakha avustaa aviomiestään Yadubara Dasaa elokuvien teossa – joista viimeisin oli 90-minuuttinen, palkittu dokumentti, *Hare Krishna! The Mantra, the Movement, and the Swami who started it all*, joka on käännetty 24 kielelle ja näytetty elokuvateattereissa ympäri maailmaa. Tällä hetkellä Visakha on presidenttinä Bhaktivedanta Manorissa, Yhdistyneessä Kuningaskunnassa.

Visakhan nettisivu: ourspiritualjourney.com

Lisätietoja: vaishnaviministry.org, vaishnaviministryna.com